

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. D.**, zastoupený JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2007, čj. OAM-1-554/VL-20-19-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2008, č. j. 63 Az 84/2007 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Pavla Rameše **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 8. 2007, čj. OAM-1-554/VL-20-19-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobce nesplňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl podle názoru krajského soudu dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav a aby mohl posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti žalobce. Obava žalobce z uvěznění za údajné držení marihuany, přičemž žalobce nebyl z takového činu obviněn policií a obavy z jednání policistů, kteří porušili postupem při vyšetřování pracovní kázeň, nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce neohlásil státním orgánům nezákonné jednání policistů a nedal jim tak možnost ve věci zasáhnout a nezákonný stav napravit; politický systém v zemi původu žalobce dává možnost domáhat se ochrany práv u příslušných státních orgánů.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že má obavy z odjezdu do země původu, protože tam byl zbit policisty, byl mučen a nedůvodně obviněn a uvězněn, zároveň je terčem útoků ze strany soukromých osob, které policie trpí. Při návratu stěžovateli hrozí stíhání taktéž z politických důvodů. Krajský soud ani žalovaný nezkoumal faktickou vynutitelnost práva v zemi původu stěžovatele. Krajským soudem a žalovaným tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Rozhodnutí krajského soudu i žalovaného jsou podle názoru stěžovatele navíc nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odkázal na spisový materiál, aniž blíže podal výklad těchto podkladů a úvahy, jimiž se při jejich hodnocení řídil.

Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě

podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Námitkou stěžovatele, že bude pronásledován pro politické přesvědčení a má obavy ze svého stíhání, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť toto tvrzení bylo poprvé uplatněno až v řízení o kasační stížnosti. Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. K obdobným skutkovým novotám se zdejší soud vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 50/2003 - 49, www.nssoud.cz.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pak Nejvyšší správní soud již řešil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS. Podmínky přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho zdůvodnění Nejvyšší správní soud hodnotil ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.

K námitce týkající se nedostatečnosti podkladů rozhodnutí (obecně zásady materiální pravdy) se zdejší soud rovněž již mnohokrát vyslovil, např. v rozsudku sp. zn. 6 Azs 50/2003, www.nssoud.cz, v rozsudku sp. zn. 4 Azs 358/2005, www.nssoud.cz, či rozsudku sp. zn. 4 Azs 451/2005, www.nssoud.cz. Rovněž tak zjišťováním skutkového stavu a objektivností zpráv o zemi původu stěžovatele se zdejší soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2004, č. j. 2 Azs 85/2003 - 74, www.nssoud.cz.

Nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu stěžovatele se pak zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, nebo v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, na www.nssoud.cz.

Otázka potíží stěžovatele se soukromými osobami v zemi původu byla již zdejším soudem několikrát řešena, námitkou lze např. uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, stejně tak jako námitka stěžovatele, že ho státní orgány v zemi původu nejsou schopny před takovým jednáním soukromých osob ochránit, námitkou lze uvést například rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost stěžovatele podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 11. 2008. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. února 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu